

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1928

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Κ. ΖΕΓΓΕΛΗ

Λόγος τοῦ προέδρου περὶ τοῦ Ἀγγέλου Γκίνη.

ΚΥΡΙΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ,

Δὲν θὰ ἐπεθύμουν τὴν χαρὰν τῆς ἡμέρας αὐτῆς καθ' ἣν ἡ Ἀκαδημία ἀνοίγει τὰς πύλας τῆς εἰς νέον ἐπίλεκτον μέλος, νὰ σκιαῶω μὲ τὴν ἀναγγελίαν θλιβεροῦ γεγονότος.

Ἄλλ' ἴσως ἡ Μοῖρα ἠθέλησε νὰ μᾶς παρηγορήσῃ εἰς τὴν θλίψιν μας ὑπενθυμίζουσα ἡμᾶς ὅτι ἂν εἴμεθα θνητοὶ καὶ πρόσκαιροὶ τὸ ἔργον ὁμῶς τῆς Ἀκαδημίας εἶναι αἰώνιον. Τὸν πίπτοντα στρατιώτην ἀντικαθιστᾷ ἄλλος καὶ ὅπως ἀμείωτος παραμένει οὕτω ἡ δύναμις αὐτῆς, ἀμείωτον πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ θάρρος μας εἰς τὸν ἀγῶνα.

Δεύτερον πλῆγμα ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἠσθάνθη ἡ Ἀκαδημία διὰ τοῦ θανάτου διακεκριμένου αὐτῆς μέλους τοῦ Ἀγγέλου Γκίνη διευθυντοῦ τοῦ Πολυτεχνείου.

Τέκνον τῆς ἐνδόξου νήσου τῶν Σπειτοῶν ἀπέδειξεν ὅτι ἡ μεγαλόνυμος πατρίς του δὲν γεννᾷ μόνον ἥρωας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν πολέμων, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς εἰρήνης.

Διότι εἰς ἓνα κύριον σκοπὸν συνεισέταξε τὴν ζωὴν του καὶ ἀνέλαβε χάριν αὐτοῦ ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἀγῶνα πολλάκις τραχύν, ἕως οὗ τὸν ἐπιτύχη. Ἔως οὗ ἴδῃ τὸ Πολυτεχνεῖον του εἰς τὸ ὑψηλὸν ἐκείνο ἐπίπεδον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ τὸ ἀτενίσῃ ὁ λαός, ὅστις ἔδωσε τὸ φῶς εἰς τὸν Ἀρχιμήδη καὶ τὸν Ἡρώνα.

Τριάκοντα ἔτι ἐπιμόνον προσπαθείας, διοικητικῆς προνοίας καὶ δραστηριᾶς διευθύνσεως, ἔφερε τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα.

Ἴσως ἄλλος μὲ ἀσθενεστέραν θέλησιν ἤθελεν ἐγκαταλείπει τὸν ἀγῶνα ἀπογοητευόμενος ἐκ τῶν πολλῶν ἐμποδίων τὰ ὁποῖα ἐκάστοτε συνήντα.

Ἄλλ' ἀπογοήτευσις εἰς τὸν ἀγῶνα εἶναι ἡ χειροπέδη τοῦ παραδιδόμενου δειλοῦ, θέλησις εἶναι τοῦ ἰσχυροῦ ὁ θῶραξ. Καὶ ὁ Ἄγγελος Γκίνης μὲ ἄκαμπτον θέλησιν ἐπροχώρει περιφρονῶν καὶ ὑπερникῶν τὰ ἐμπόδια, ἐφ' ὅσον ἐγνώριζεν ὅτι ὁ δρόμος του ἦτο μὲν ἀνώμαλος ἀλλὰ εὐθὺς καὶ ὁ ἀγῶν δίκαιος.

Εἶναι δυστυχῶς γεγονὸς ὅτι εἰς νεοπαγεῖς κοινωνίας καὶ πολιτείας τὰ ἐμπόδια ἅτινα συναντῶμεν εἶναι πολλάκις τόσον περισσότερα ὅσον ὁ σκοπὸς τοῦ ἀγῶνος εὐγενέστερος. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀειμνήστου συναδέλφου ἡμῶν κατανικήσαντος τὰ ἐμπόδια δι' ἐπιμόνου θελήσεως καὶ ἐργασίας, ἧς ἐνισχύση καὶ πάντα ἄλλον, ὅστις φιλοδοξεῖ νὰ κληροδοτήσῃ ἔργον σοβαρὸν καὶ ἀσφαλὲς εἰς τὴν πατρίδα του.

Μετὰ πενταετιεῖς σπουδὰς εἰς τὰ Πολυτεχνεῖα τῆς Καρολοῦρης καὶ τῆς Δρέσδης, ὁ Ἄγγελος Γκίνης προσελήφθη εἰς τὰ Δημόσια Ἔργα, ὅπου παρέσχεν ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας χάρις εἰς τὴν ἀριάν αὐτοῦ τεχνικὴν μόρφωσιν, τὸν ἀκέραιον χαρακτῆρα του, τὴν δραστηριότητα καὶ εὐθυκρισίαν του.

Ὅλως ἐξαιρετικῆς σημασίας ὑπῆρξαν αἱ ὑπηρεσίαι του εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λιμενικῶν ἔργων ἐφ' ὧν ἀπετέλει ἀσθεντίαν πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος ἢ καὶ ἐπιχειρηματίαι κατέφευγον πάντοτε ζητοῦντες τὰ φῶτα του.

Αἱ βαδύκολποι ἄκται τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μακρὰ ἔτη δὲν ἐδέχοντο μόνον τὰς θωπείας τῆς θαλασσίας αὔρας ἀλλὰ καὶ τῶν κυμάτων συχνὰ τὸ μένος καὶ τῶν καταιγίδων τὴν ὀρμὴν ἀπροφύλακτοι. Αὐτὸς ἐξεπόνησε τὰ σχέδια τῶν σημαντικωτέρων λιμένων τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ ἢ ἡ διαρρύθμισις ἐγένοντο ἐπὶ τῇ βάσει τούτων. Αὐτὸς ἐξετέλεσε τὰ κυριώτερα λιμενικὰ ἔργα τοῦ Πειραιῶς — τὰς Δεξαμενὰς — τῶν ὁποίων πρὸ τῆς προσλήψεώς του εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τοῦ εἶχον ἐμπιστευθῆ τὴν διεύθυνσιν. Αὐτὸς καὶ τὰ ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα τοῦ Φαλήρου.

Εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον διωρίσθη τὸ πρῶτον τῷ 1898 ὡς καθηγητῆς τῆς γεφυροποιίας καὶ τῷ 1890 καθηγητῆς τῶν λιμενικῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἔργων μετὰ δὲ τέσσαρα ἔτη διευθυντῆς.

Διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διοίκησιν τοῦ Πολυτεχνείου εἰς ὅσα εἶπον θεωρῶ περιττὸν νὰ προσθέσω τι πλέον. Ἀλλὰ καὶ τοῦ καθηγητοῦ τὰς παραδόσεις διέκρινεν ἡ αὐτὴ φιλοπονία, ἐπιστημονικὴ διαύγεια καὶ πρακτικὸν πνεῦμα. Τὰ μαθήματά του περὶ τῆς γεφυροποιίας, ὁδοποιίας, πρακτικῆς ὑδραυλικῆς καὶ λιμενικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε μαρτυροῦν εὐγλώττως περὶ τῶν προσόντων αὐτοῦ τούτων.

Μακρὰ καὶ ὀδυνηρὰ νόσος τὸν ἀπεμάκρυνε τῆς Ἀκαδημίας ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος σχεδὸν καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ βοηθῆσῃ τὸ ἔργον τῆς ὅσον ἐπεθύμει διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν του γνώσεων καὶ τῆς διοικητικῆς αὐτοῦ πείρας.

Ἄλλ' ἢ Ἀκαδημία δὲν εἶναι διὰ τοῦτο οὔτε ὀλιγώτερον ὀλιμμένη διὰ τὴν πρόωρον ἀπώλειάν του, οὔτε ὀλιγώτερον ὑπερήφανος διότι τὸν κατέλεγε μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς.

Τὸ ἴδρυμα εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ τριακονταετίας ἀφωσιώθη, τὸ Πολυτεχνεῖον, ἀνωτάτη τοῦ Κράτους Σχολή, ἣτις ἐτροφοδότησε καὶ θὰ τροφοδοτῆ τὴν Ἀκαδημίαν ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου τοὺς δύο κυρίους αὐτῆς στυλοβάτας.

Ἀπὸ τὸ περίοπτον σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἀνεβίβασε δὲν ὑπάρχει φόβος πλέον νὰ ἐκπέσῃ. Διότι ὅπως τὰ τέκνα φιλοσόφων καὶ φρονίμων γονέων βαδίζουν κατόπιν ἄφοβα μόνον τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μὲ τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τὰς ὁποίας παρ' ἐκείνων ἔλαβον, καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον ἔχον ἀρχὰς καὶ παραδόσεις θὰ ἀνέρχεται ὑψηλότερα καὶ οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀγγέλου Γκίνη, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ παράδειγμά του, εὐκολώτερον θὰ τὸ κυβερνοῦν καὶ θὰ τὸ ὀδηγοῦν εἰς τὴν πρόοδον.

Παρακαλῶ τοὺς κ. κ. Συναδέλφους, εἰς ἔνδειξιν πένθους καὶ τιμῆς νὰ ἐγερθῶσι.

Ὑποδοχὴ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Κ. Δυοβουνιώτου

Χαιρετισμὸς τοῦ προέδρου πρὸς τὸν νέον Ἀκαδημαϊκὸν κ. Κ. Δυοβουνιώτην.

Ἡ Ἀκαδημία χαιρετίζει σήμερον τὴν εἴσοδον νέου συναδέλφου τοῦ πολυμαθοῦς θεολόγου καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δυοβουνιώτου.